యుగాంతం

-యండమూరి వీరేంద్రనా**థ్**

అనంతాకాశమైన విశ్వంలో కొన్ని వేల సంవత్సరాల్నుంచీ నిర్విరామంగా ఒకే కక్ష్యలో పరిభ్రమిస్తున్న కోటానుకోట్ల గోళాల మధ్య ఒక చిన్న కదలిక క్షణంలో వెయ్యోవంతు సేపు ఏర్పడి మామూలుగా సర్దుకుంది. సూక్ష్మాతి సూక్ష్మ మైన కదలికని ప్రపంచంలో ఏ విజ్ఞాన పరికరమూ పట్టుకొలేకపోయింది.

భూమి మామూలుగానే తిరుగుతోంది. సూర్యుడి ఉదయాస్తమయాలు మామూలుగానే జరుగుతున్నాయి. అయితే భూమికి కొన్ని కోట్ల మైళ్ళ దూరంలో ఒక నక్షత్రం- ప్రాక్సిమా సెంట్యారీ అని పిలువబడేది- వెంట్రుకవాసిలో తన కక్ష్య నుంచి భయటపడి అమితమైన వేగంతో జారిపోసాగింది.

అది ఏప్రిల్ పదమూడు. గ్రీన్‌విచ్ కాలమానం ప్రకారం 14-30 నిమిషాలు. అప్పుడు సగం ప్రపంచం గాఢ నిద్రలో వుంది. శైలజ, రమణ, జానకి, రాజయ్య, మెక్‌డొనాల్డు, జగదీష్‌చంద్ర అందరూ కలిస్తే ప్రపంచం.

సమస్యలు- సాంఘికం, మానసికం రాజకీయం, నైతికం అన్నీ కలిస్తే ప్రపంచం.

మహాప్రళయం జగం నిండా
ప్రగల్భిస్తుంది!

ఇండియన్ టైమ్స్ ప్రకారం పత్రికా కార్యాలయం రెండో అంతస్థు కుడివైపు హాల్లో బల్లమీదున్న ఓ చిన్న కాగితం ముక్కని భూతద్దంలో పరిశీలిస్తున్నది శైలజ.

"ఏమిటది అంత పరీక్షగా చూస్తున్నావ్?" అన్నది టైపిస్టు రాణి దగ్గర కొస్తూ.

"ఏదో చెత్త కాగితం. ఏమి వ్రాసివుందా అని చూస్తున్నాను".

"సబెడిటర్ లక్షణం పోనిచ్చావు కాదు. ప్రతీదాన్నీ శోధించనిదే మనసు నిలవదా ఏం?".

శైలజ నవ్వింది "మనం ఇంకా నయం. అమెరికాలో జర్నలిస్టులైతే.....".

"చాల్చాలు...." అంటూ రాణి టేబుల్ మీద కాగితం తీసుకొంది.

ఏదో పురాతన కాలపు పుస్తకంలోంచి వూడిపోయిన ముక్క అది. ఎండకి ఎండి, వానకి నాని చివికిపోయింది. శిధిలావస్థలో వుంది.

"ఎక్కడ దొరికిందిది?".

"మా ఇంటి పెరట్లో".

రాణి నవ్వింది. "పెరటిలో దొరికిన కాగితాలన్నీ ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి శోధించడం కోసమేనా నీకు జీతమిస్తున్నది?".

"ఏ పుట్టలో ఏ కాగితం వుందో ఎవరికి తెలుసు?".

"సర్లే పద. టీకి టైమవుతూంది".

ఇద్దరూ క్యాంటిన్ వేపు నడుస్తూంటే శైలజ అన్నది- "మా యింటి పెరటికి అవతలివేపు గోరీలున్నాయి. అక్కణ్నుంచి గాలికి ఎగిరి వచ్చుంటుంది".

"ఏ పుస్తకంలోదో చిరిగి వుంటుంది. దానికింత ప్రాముఖ్యత ఇవ్వటం అనవసరం".

శైలజ మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరూ కాంటీన్‌లో ఓ మూల కూర్చున్నారు. కుర్రాడు టీ తీసుకొచ్చి ముందు పెట్టేడు.

రాణి ముందుకూ వంగుతూ "ఎంత బావుందో!" అన్నది.

"ఏమిటి?".

"అలా ముందుకి వంగొని కూర్చొంటే నీ కడుపుమీద మడత".

శైలజ చప్పున సర్దుకొని కూర్చుంటూ "ఇడియట్" అంది.

రాణి నవ్వింది "నేనన్నదాంట్లో తప్పేముంది?".

తప్పు లేదు. శైలజ పక్కనుంచి వెళ్ళే పదిమందిలో తొమ్మిది మంది ఆమెవైపు చూస్తారు తిరిగి.

"నీ వయస్సెంత?" రాణి అడిగింది.

"ఇరవై ఆరు".

"మైగాడ్!" అంది రాణి "ఇరవై ఆరేళ్ళ జీవితాన్ని డ్రైగా గడిపేవా?".

"డ్రై... అంటే?".

"వెట్ కానిది".

కొంచెం నిశ్శబ్దం. మళ్ళీ రాణీయే టీ కప్పు తీసుకుని తాగుతూ అన్నది "వేడివేడి కప్పులో టీ లాటిది యవ్వనం".

"అవును. మూడు గుక్కలేస్తే అయిపోతుంది".

"వెయ్యకపోతే చల్లారిపోతుంది".

ఈ మాటలకి శైలజ నవ్వింది. రెండు చేతుల్లోకి కప్పు తీసుకుంది "నా జీవితాన్ని ఇలా దోసిలిలో వుంచి అర్పిద్దామని ఎదురు చూస్తున్నాను. ఈ నా మనసు, ఈ శరీరం ఒకరికే. ఆ ఒకరూ ఎవరో నాకు తెలీదు. ఇదొక 'వే ఆఫ్ లైఫ్'. నువ్వన్నట్టూ జీవితాన్ని ఇంకోరకంగా కూడా అనుభవించవచ్చు. అది పెద్ద కష్టమేమీ కాదు. కానీ ఇక్కడ ప్రశ్న ఏ రకం జీవితాన్ని కొనసాగించాలా అని. నేను మొదటి రకాన్నే ఇష్టపడతాను".

"ట్రాష్" అంది రాణి "ఇవన్నీ సెంటిమెంట్లు. నీ ఒక్క జీవితం మీద కుటుంబం ఆధారపడి వుంది. కాబట్టి నీ తండ్రి నీకు సంబంధాలు చూడడు.

వరకూ నిన్ను ప్రేమగా చూసి ఆ తర్వాత ఎగిరిపోతారు. అప్పటికి నీకు నలభై యేళ్ళొస్తాయి”.

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం.

శైలజ ఖాళీ కప్పు కింద పెట్టి, చిన్న స్వరంతో “ఇవన్నీ నేను ఆలోచించలేదంటావా?”.

“ఆలోచిస్తే యిలా నిస్సారంగా గడపవు” అన్నది రాణి “దూరంగా చిన్న వెలుగు రేఖ కూడా కనిపించని చీకటే భవిష్యత్తయితే, దొరికిన మినుగురుల్తో ఆడుకోవటమే మంచి పద్ధతి. “మీ ఇంట్లో చిదిమి దీపం పెట్టుకోండిరా” అని ఓ అపరంజి బొమ్మని పల్లకీలో పంపితే, వాళ్ళు సంతృప్తి చెందరు. ప్రక్కన నోట్లకట్ట వుందా, లేదా అని చూస్తారు.

నీ శరీరాన్ని నువ్వెంత పవిత్రంగానైనా వుంచూ- నీ మనసెంత పవిత్రంగానైనా వుండనీ- పెళ్ళి దగ్గరికి వచ్చేసరికి మళ్ళీ డబ్బే ప్రధాన పాత్ర వహిస్తుంది. అలాంటప్పుడు అటువంటి మొగవాడి కోసం ఎందుకు శరీరాన్ని పవిత్రంగా వుంచడం? ఎంజాయ్!”.

ఆమెవైపు కన్నార్పకుండా చూసింది శైలజ. అంతర్లీనంగా డబ్బు, మనిషి నైతిక విలువలమీద ఎంత ప్రభావం చూపిస్తుంది!

ఈ కొత్త థియరీ చాలా చేదు నిజం. కానీ జీర్ణం చేసుకోవాలి.

పొరలు పొరలుగా విడదీసి చూస్తే ముగ్ధంగా వుండాల్సిన స్త్రీని రాటుతేలేటట్టు చేసింది వ్యవస్థేనేమో అనిపిస్తుంది.

“ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?”.

“వ్యవస్థ మారాలంటే ఏం చెయ్యాలి?”.

రాణి నవ్వింది “ప్రళయం రావాలి”.

శైలజ నవ్వలేదు “ఈ వ్యవస్థ మారటంకోసం ప్రళయమే రావాల్సి వస్తే, ఆ ప్రళయాన్ని ఈ క్షణమే ఆహ్వానిస్తున్నాన్నేను. ప్రళయం రావాలి. ఆ ప్రళయకాల ఝంఝూ మారుతంలో.... ప్రక్షాళనమైన మనస్సుతో, ప్రక్షాళనమైన వ్యవస్థలో మనిషి కొత్త జీవితం ప్రారంభించాలి”.

రాణి ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని, “ఏయ్, ఏమిటది? అందరూ చూస్తున్నారు” అంది.

శైలజ తన ఆవేశానికి తానే సిగ్గుపడి, “సారీ, పద పోదాం” అంది.

ఇద్దరూ పైకి శైలజ సీటు దగ్గరికి వచ్చేరు. రాణి కుర్చీ వెనక్కి జారబడి, “ఏమిటీ ఫైలు?” అని అడిగింది ఫైలు విప్పుతూ.

“ఇంటర్వ్యూ అప్లికేషన్లు. రేపు ఇంటర్వ్యూ వుందిగా”.

“కొత్త కుర్రాళ్ళు వస్తారన్నమాట” ఒక్కో అప్లికేషనూ, దాని కుడివేపు మూలనున్న ఫోటో చూస్తూ పేజీలు తిప్పసాగింది రాణి.

అలా చూస్తున్నదల్లా ఒకచోట ఆగి, “హాయ్!” అంది, “ఈ అబ్బాయి చూడు ఎంత బావున్నాడో”

శైలజ అటు చూడలేదు "అయితే ఏమిటిట" అన్నది.

"సర్లే సర్లే. తెలియక అన్నానా మాట" నవ్వింది. మళ్ళీ ఫోటోవైపు చూస్తూ, "అయినా ఇంతందంగా ఉన్నాడూ అంటే యీ పాటికే ఎవర్తోనో ప్రేమలో పడే ఉంటాడు" అంది.

"లంచ్ టైమ్ అయిపోయినట్టుంది?" శైలజ గుర్తుచేసింది.

రాణి నవ్వి, లేస్తూ "సర్లే సాయంత్రం కలుస్తాను" అని వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె వెళ్ళాక శైలజ అప్లికేషన్ ఫైల్లో తిరిగి ఫోటోవేపు చూసింది. రాణి అన్నట్టు అతడు చాలా అందంగా వున్నాడు. అమాయకంగా. తన కన్నా చిన్నగా.

పేరు చూసింది.

రమణ.   బి.ఏ. యూనివర్సిటీ ఫస్ట్. ఫైల్లో అప్లికేషన్ పెట్టేసి, దాన్ని డ్రాయర్‌లోకి తోసేసి, తన పనిలో మునిగిపోయింది.

*   *   *   *   *   *

సాయంత్రం అయిందింటి వరకూ ఆమెకి ఊపిరి సలపని పని తగిలింది. మేటర్ కంపోజింగ్‌కి యివ్వటం, కంపోజ్ అయివచ్చిన మేటర్ ప్రూఫ్‌లు దిద్దటం, అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ బ్లాకులకు ఫోన్ చెయ్యటం లాంటివి. 'పగవాడికైనా సబ్ ఎడిటర్ పని వద్దురా బాబూ!' అంటూ ఆమె వళ్ళు విరుచుకుంటుంటే రాణి వచ్చింది.

"పోదామా?".

"ఇదిగో అయిపోయింది".

మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఆమె టేబుల్ సర్దివేసింది.

ఇద్దరూ బయటకొస్తుంటే రాణి అడిగింది- "ఆ కాగితంలో ఏం వుందో కనుక్కొన్నావా!".

"ఏ కాగితం?".

"అదే! గోరీల మధ్య దొరికిందన్నావే- అది".

"ఉహు..... ఎక్కడ తీరిక దొరకందే!".

వాళ్ళిద్దరూ కారిడార్లో నడుస్తూంటే యెదురుగా అటెండర్ వస్తూ కనిపించేడు. వాడి పేరు ఇస్మాయిల్.

రాణి అతణ్ణి ఆపి, "ఇదిగో, ఈ కాగితంలో ఏం వ్రాసి వుందో చెప్పూ" అంది.

అతడు కాగితం అందుకొన్నాడు. చదువుతూంటే అతడి మొహంలో భయం కొట్టొచ్చినట్టు కనబడింది.

"ఏముందందులో?" నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక అడిగింది.

అతడు మాట్లాడలేదు.

"ఏమిటది..? ఉత్తరమా?"

అతడు కాగితంవైపు మళ్ళీ చూసేడు.

"కాదు... అరబ్బీ!".

"నీ కొచ్చా?".

"వచ్చు".

అతడు చదివేడు, "యెామాయూన్ ఫిక్క్ ఫినూరి పతుతూనా ఆఫ్ వాజా!".

"అంటే.....?" ఇద్దరూ ఒకేసారి అడిగేరు.

అతడు తల పైకెత్తాడు. అతడి కళ్ళు నిస్తేజంగా ఉన్నాయి. మొహం భావరహితంగా వుంది. అనాసక్త కంఠంలో అతనన్నాడు- ***"....ఒకరోజు శంఖం వూదబడుతుంది. ఆకాశం తెరవబడుతుంది. అప్పుడు శవాలన్నీ గుంపులు గుంపులుగా లేచి వస్తాయి".***

అత నా మాటలంటూవుంటే దూరంగా యెక్కడో ఉరిమింది. ఆ రాత్రి కురవబోయే కుంభవృష్టికి సూచనగా మేఘాలు అలుముకుంటున్నాయి.

నాంది:

మినుకు మినుకుమని వెలుగుతూన్న దీపాన్ని టప్పున ఆర్పి చీకటి మరింత చేతనత్వాన్ని పొందింది. మనిషి మనసులో పాపంలాంటి చీకటి; మనోసముద్రపు నిబంధనల చెలియకట్టని కొద్ది తొలిగిస్తే వెల్లువలా బయటకుదూకే పాపం.

తలుపు సందుల్లోంచి బలంగా వీస్తున్న ఈదురుగాలి శబ్దం శరీరాన్ని గగుర్పొడుస్తూంది.

మనిషి అనుక్షణమూ బ్రతికిస్తూన్న గాలి కొద్దిగా చెలరేగితే మనిషి గడ్డిపోచలా ఎగరాలి.

బాబు జానకి ఒళ్ళో మరింత మునగదీసి పడుకున్నాడు. గదిలో దీపం ఆరిపోయినా ఆమె కదల్లేదు. మినుకు మినుకు వెలుగుకన్నా చీకటే బావుంది. ప్రక్కగదిలో మరిది ఇంకా చదువుతూనే వున్నాడు. రేపు ఇంకో ఇంటర్వ్యూ. ప్రకాశరావు ఇంకా రాలేదు. మామగారి దగ్గు వినిపిస్తూ వుంది. అప్పుడప్పుడు. దూరంగా గడియారం ఒంటి గంట కొట్టింది.

గదిలో రమణ పుస్తకంలోకి చూస్తూ మాలతి గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. మరుసటి రోజు ఇంటర్వ్యూ. అయినా ఆలోచనలు మాలతి చుట్టూనే.

......జానకి బాబుని ఒళ్ళోంచి లేపి, మంచం మీద పడుకోబెట్టింది. కిటికీ తలుపు తెరిచి చూడబోతే ఫెడేలున వర్షపు జల్లు మొహం మీదకు కొట్టింది. చప్పున తలుపు మూసింది. గడియ విరిగిపోతుందేమో నన్నంత బలంగా గాలి వీస్తూంది.

శివుడి జటాజూటం నుంచి దభిల్లున జారిన గంగా నది. ఏనుగు తొండాల్తో పోసినట్టు కుంభవృష్టి.

తలుపు దబదబా బాదిన చప్పుడు. వెళ్ళి తలుపు తీసింది. ప్రకాశరావు ముద్దగా తడిసిపోయాడు. చలికి వణికిపోతున్నాడు. గాలితో పాటు లోపలికొచ్చాడు. తలుపు బలంగా వేసింది.

"ఇక్కడ జల్లు పడుతోంది" అని ముసలాయన గొణుగుతున్నాడు. ఆయన్ని లేపమని చెప్పి మంచం మరిది గదిలో వేసింది. ముసలాయనకి లైటుంటే నిద్ర పట్టదు. రమణ లైట్ ఆర్పేసేడు. చీకట్లో వెల్లకిలా పడుకొని కళ్ళు మూసుకున్నాడు మాలతి.

మాలతి.....మాలతి.

ప్రకాశరావు తల తుడుచుకొని బట్టలు మార్చుకొంటుంటే జానకి వంటింట్లోకి వెళ్ళి అన్నం, నీళ్ళూ పెట్టింది. అతడు రెండు మెతుకులు తిని లేచిపోయాడు. జానకి అన్నీ చూస్తూంది. మాట్లాడాలేదు. పెళ్ళయి ఎనిమిదేళ్ళయింది మాట్లాడటానికేమీ లేదు. కంచం తీసింది.

ప్రకాశరావు గదిలోకి వచ్చేడు. బాబుని క్షణం చూసి పక్కనే పడుకున్నాడు. లోపల వంట గదిలో సామాను సర్ది జానకి కూడా వచ్చింది. మంచం పక్కనే చాప వేసుకుని పడుకొంది. తల దగ్గరే వున్న మాసిన బట్టల పెట్టెలోంచి తడిసిన బట్టల వాసన.

కుడిచేతి పక్కకి వత్తిగిల్లుతూ 'ప్రళయం వచ్చేటట్టు వుంది పాడు వర్షం' అనుకొన్నది జానకి. తధాస్తన్నట్టు మిన్ను వెన్నుమీద మెరుపు మెరిసింది.

2

విరిగి పడటానికి సిద్ధంగా వున్న పాక చూరుకింద రాజయ్య పడుతున్న వర్షాన్ని చూస్తున్నాడు. అతడి మొహం మీద ముడతలు అతడి గత జీవితపు కష్టాల్లా లెక్క పెట్టలేనంతగా వున్నాయి. ఆనందాన్నీ, విషాదాన్నీ ఒకేలా ప్రదర్శించటానికి అలవాటుపడ్డ గాజుకళ్ళు వర్షాన్ని నిర్లిప్తంగా చూస్తున్నాయి.

రాజయ్య ఎకనమిక్స్ చదువుకోలేదు. ఎనిమిదో క్లాసుకూడా చదువుకోలేదు. అయినా భూషణం చెప్పిన లెక్క సరిగ్గానే వున్నట్టు తోచింది. ఆ లెక్క అర్థమయ్యేటట్టు చెప్పటానికి భూషణమూ, పెదకామందూ చాలా కష్టపడవలసి వచ్చింది.

మరి యెనిమిదో క్లాసు వరకూ అయినా చదువుకోని రాజయ్యకి, వ్యవస్థ చాలా కట్టుదిట్టంగా నిర్మించిన ఆర్థ శాస్త్రాన్ని బోధించటం అంటే సామాన్యం కాదు. అయినా వాళ్ళిద్దరూ చాల కష్టపడ్డారు చేతివేళ్ళు ఉపయోగించి లెక్కలు కట్టడం నేర్పారు.

ఎలాగైతేనేం ఆ చిన్న లెక్కని అతని బుర్రలోకి ఎక్కించారు. అది బాగా అర్థమయినా కాకపోయినా ఒక విషయం మాత్రం అతడికి బాగా అర్థమైంది. ఇంకో నెలలో తన పాకా, పొలమూ ఖాళీచేసి అతడు భూషణానికి అర్పించాలి.